

det ikke er fundet fornødent at lade særlig Melding afgaa til Amtmanden, der ikke har den umiddelbare Ledelse, og at der tilsiges den, der giver Strandfogden Underretning om den forefaldende Stranding, Tilfagn om passende Godtgørelse, hvilket synes billigt og stemmer med den tydske Lovs § 4 og det norske Udkasts § 1. Slutningsbestemmelsen i § 2 stemmer ogsaa med det nugældende, jfr. Fr. 28de Dec. 1836 § 3 Buntum 3 og Just. Min. Bef. af 3die Juli 1873 Post 2 (L. T. pag. 295), kun at det er fundet rettest at sætte en tilnærmelsesvis bestemmelig Grænse for Strandfogdens Ret i saa Henseende.

ad § 3. Ogsaa denne Paragraf stemmer med det nugældende jfr. Fr. 28de Dec. 1836 § 5, 7, 12, men begrænset, for saa vidt angaar Forpligtelse for de private til at stille deres Ejendele til Raadighed ved Bjærgningsforetagender, i Overensstemmelse med det i de indledende Bemærkninger angivne Synspunkt, hvoraf flyder, at deres ubetingede Krav paa Stadessløsholdelse, naar der ikke findes en Strandingsmæssig, maa falde paa Statskassen; at Overtagelsen af en saadan Forpligtelse for Statskassen, der ogsaa gælder om den i § 2 omhandlede Godtgørelse, ikke turde være af nogen finansiel Betydning, kan vistnok anses for givet og begrundet vistnok ogsaa i det væsentlige ved Hensynet til den Fordel, Staten drager af Forstrandene.

ad § 4. Angaaende denne Paragraf henvises til de indledende Bemærkninger. Med Hensyn til Enkelthederne i samme skal her tilføjes følgende. Naar Afgørelsen af, hvor vidt der for Kommunen skal oprettes Bjærgelav, ikke er lagt i Kommunalbestyrelsens Haand, er dette begrundet i, at Kystbefolkningens Interesse i saa Henseende muligt ikke falder sammen med de øvrige Beboeres Interesse, og at Kystbefolkningen ikke nødvendigvis er tilstrækkeligt repræsenteret i Kommunalbestyrelsen til at gøre sit Krav gældende.

ad §§ 6 og 7 jfr. Fr. 28de Dec. 1836 §§ 3 og 4, Just. Min. Bef. af 3die Juli 1873 Nr. 1 samt det norske Udkast § 2.

ad § 8 jfr. Fr. 28de Dec. 1836 §§ 6 og 27, det norske Udkast § 3 og den tydske Lov § 8.

ad § 9. Den her omhandlede Anordning vil komme til at optage det væsentlige af, hvad der indeholdes i Fr. 28de Dec. 1836 §§ 10—11, 13—19, 23 og 24 og til Dels § 26.

ad § 10 jfr. Fr. 28de Dec. 1836 § 28 og det norske Udkast § 7 3die og 4de Stykke, dog at det ikke er andet fornødent at henlægge Bekendtgørelsens Udfærdigelse til Amtmanden.

ad § 11 jfr. Fr. 28de Dec. 1836 § 26 og det norske Udkast § 7 1ste og 2det Stykke.

ad § 12 jfr. Fr. 28de Dec. 1836 § 29. Med Hensyn til de Tilfælde, hvor Ejeren ikke fuldt kan godtgøre sin Ejendomsret, altsaa hvor han ikke drister sig til at påkalde Domstolens Afgørelse, er Udkastet gaaet ud fra, at Tilfældet i Forhold til Bjærgerne maatte afgøres, som om Ejeren ikke havde meldt sig, og altsaa for saa vidt Reglerne i den efterfølgende § 13 maatte komme til Anvendelse.

ad §§ 13 og 14. Der er ikke fundet Anledning til, saaledes som foreslaaet i det norske Udkast § 8, at tilstaa Ejeren Ret til ogsaa efter Bekendtgørelsesfristens Udløb at fordrø det beholdne Beløb udbetalt, og dette foreslaas derfor hjemfaldet til Statskassen eller den private Forstrandsejer, saa snart Fristen udløber. For saa vidt det efter denne Tid maatte erkendes billigt at tilstøde en Tilbagebetaling, hvad formentlig sjældent vil være Tilfældet, er Forslaget gaaet ud fra, at dette maatte afgøres gennem Bevilling paa Finansloven i Stedet for efter Fr. 28de Dec. 1836 § 30 ved lgl. Resolution. I øvrigt afviger Forslaget i disse Paragraffer i een Henseende væsentligt fra det nugældende, jfr. Fr. 28de Dec. 1836 § 31, for saa vidt som det ophæver den hidtil bestaaende Forstel paa Bjærgning i aaben Sø i Mod sætning til Bjærgning paa Forstranden eller mellem Landene, idet Bjærgelønnen sættes i alle Tilfælde til en Trediedel. Det er antaget, at en saadan Bjærgpart maatte anses for tilstrækkelig, og at der ikke var Anledning til at bibeholde en Adskillelse mellem de nævnte Tilfælde, der meget hyppigt giver Anledning til Tvivl, ligesom den i og for sig ikke synes synderligt velbegrundet. Reglen om Udlæggelse af Bjærgernes Part in natura, der paa dette Stadium ikke kan medføre Ulempe, er i Principet stemmende med det nugældende. At alle Spørgsmaal om Omkostningernes Fordeling og Bjærgelønnens Fordeling afgøres administrativt, er stemmende med det norske Udkast § 9, dog at dette for Værdier over 500 Kr. tilstøder at indbringe Amtmandens Afgørelse for Domstolene, en Adskillelse, som Forslaget ikke har ment at burde følge.